

efter ti Mars Forløb, og i Løbet af ti Mar vil en Kapital, saavidt jeg er inde i Regnekunsten, ikke stige med mere end 50 pCt. med Renter og Rentens Rente. Jeg vil dertil nu føie, at man kunde endda gaa videre; jeg er ikke gaaet til den yderste Grændse for de for Diemedet ugunstige Forudsætninger. Man maa erindre, at allerede i Løbet af disse ti Mar kan i visse Tilfælde Kassen blive virksom, og altsaa saaledes Hjælpefonden formindskes, og jeg er endvidere ikke gaaet til Mere end til 200 Kr. som Grændse for den høieste Livrente, men den kan jo sættes til 300 Kr. under visse Betingelser, og altsaa kan Antallet af dem, som ville komme til at nyde Godt deraf, blive endnu mindre. Jeg tror ikke, at disse Tal, disse Beregninger paa nogen Maade kunne roffes, og jeg er saaledes ikke bleven overthydet om denne „kolossale Feiltagelse.“ — Jeg skal ikke komme yderligere tilbage paa den Anvendelse, som den høitærede Finantsminister og andre ærede Talere have villet gjøre af Udvalgsbetænkningen fra iforsjor, det er jo gjort saa grundigt, navnlig fra den ærede daværende Ordførers (Salbe-Hansen) Side, og den høitærede Finantsminister har jo nu ophlyst, at hans Opfattelse deraf beror paa en Misforstaaelse, og er man først inde paa Misforstaaelsens Omraade, ophører jo enhver Diskussion. Den høitærede Minister gjorde da den Anke gjældende mod de af mig fremfattede Bemærkninger, at der ingen Samklang var mellem Bebreidelsen for den snevrere Grændse af to Millioner og de finantsielle Konsekvenser og Betæneligheder, som jeg paaviste laa i Lovforslaget. Det er jo klart nok, at sætter man en Grændse af to Millioner, maa de finantsielle Betæneligheder væsentlig falde bort. Det er saa indlysende, at derom har jeg selvfølgelig ikke kunnet have nogen anden Opfattelse eller Mening end den høitærede Minister, men jeg har desuden saa skarpt og tydeligt gjort opmærksom paa Forstjellen mellem det foreliggende Lovforslags Bogstav, dets Virkning og den Tanke, som maa anerkjendes og ogsaa fra alle Sider ogsaa fra den høitærede Finantsminister selv er anerkjendt som den Tanke, der ligger bagved, og som er den egentlige Nerve, det, som man ogsaa særlig fra den Side tillægger størst Betydning. Jeg har gjort opmærksom paa den Dobbeltthed i dette Lovforslag, der bestaar i, at det paa den ene Side lover saa uhyre Meget og paa den anden Side holder saa overmaade lidt. (Ufbrudt). Det ærede Medlem anker over, at jeg siger „uhyre Meget.“ Sa, for min finantsielle Opfattelse staar det ganske vist som noget uhyre, naar man stiller i Udfigt

en Byrde for Statskassen af et Beløb, der ganske vist korrekt er mindst angivet til 10 Millioner Kr. om Aaret. Det var altsaa denne Tanke om den ubegrændsede Forsørgelse, jeg fremstillede som Nerven i Forslaget og derfor kaldte det „kun,“ fordi jeg betragter den reelle Grændse, der er opstillet, som saa urimelig, at den under ingen Omstændigheder vilde kunne blive til Lov. Men det er denne Tanke, som den høitærede Finantsminister ankede over, at jeg havde fremstillet fra den Maade; thi, siger han, det er langt fra Tilfældet, at det er Noget, der er løst henkastet. Nei, der har været anvendt to Mar paa dens Forberedelse, og der er overveiet længe og omhyggelig, og han føier til, at den er forberedt ligesaa godt som noget andet foreliggende Lovforslag, altsaa ogsaa alle Regjeringens Lovforslag. Sa, at domme efter Udbyttet af disse Overveielser og Forberedelser, maa jeg sige, at det er ikke nogen smigrende Dom, der derved fældes over den forberedende Gjerning, som blive Regjeringsforslagene tilbed; thi det er sikkert nok, at dette Lovforslag kan ikke gjøre Indtryk af noget andet end af at være en øieblikkelig Indstyndelse. Men end mere overraskende maa det være at høre den høitærede Finantsminister udtale, at han efter den Bedømmelse, den Kritik, der var blevet Lovforslaget til Del her i Salen, end ikke finder tilstrækkelig Anledning til at foretage nogen Forandring i Forslaget i dets Enkeltheder. Man maa ganske vist forundre sig over at høre dette, efter at man, jeg kan gjerne sige fra alle Sider her i Salen — skalde det være en Undtagelse, saa skalde det være det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Paulsen) — har været enig om at paapege de Urigtigheder, for ikke at sige Urimeligheder, som Lovforslaget indeholder. Naar det altsaa virkelig har været Meningen, at dette Lovforslag skalde kunne blive til Lov i den Form, det nu har, saa har jeg hørt det fremfat som en Tanke, og jeg vil sige, at Noget kunde tale derfor, derjom det ikke var en saa alvorlig Sag, at den ikke egnede sig til at drive Spøg med, at man jo kunde sende Lovforslaget, saaledes som det er, over til det andet Thing, erindrende den Fremgangsmaade, som blev brugt i en tidligere Samling fra det andet Things Side overfor et maaste lige saa vigtigt Lovforslag, og jeg har saa megen Tro til Dømmekraften i det andet Thing, at jeg er overbevist om, at det vilde overtage det Begravelsesarbejde, som det overlod Folkethinget med Hensyn til den store Befæstningsag. (Ingerslev: Ja, gjør det!) Det er en Sag, af for stor Betydning til, som jeg kaldte